

Arrest

nr. 243 396 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en X op 4 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2017 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 195 776 van 28 november 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat tegen deze beslissing was ingesteld.

Op 7 augustus 2017 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, partner in het kader van een duurzame relatie met mevrouw V.C.

Op 18 januari 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 30 mei 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Nederlandse vader.

Op 26 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 november 2018 dient de verzoekster voor zichzelf en haar drie minderjarige kinderen een tweede aanvraag in voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Nederlandse vader.

Op 10 mei 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 228 304 van 31 oktober 2019 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 4 mei 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekster opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 8 mei 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2018 werd ingediend door:

Naam: G. (...)

Voorna(a)m(en): P. C. (...) Nationaliteit: Suriname Geboortedatum:

(...).1981 Geboorteplaats: P. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 10.05.2019 werd er reeds een beslissing genomen naar aanleiding van voormelde aanvraag. Deze beslissing werd echter door de RVV vernietigd bij arrest 228 304 dd. 31.10.2019. Daarom dient heden een nieuwe beslissing genomen te worden.

Betrokkene diende een aanvraag in in functie van haar Nederlandse vader, G. R. (...) (RR: xxx) op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980. Dit artikel stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- *Attesten van het OCMW Kalmthout dd. 15.02.2019 op naam van betrokkene, haar kinderen en de referentiepersoon die verklaren dat zijn geen financiële steun ontvangen.*
- *Loonfiches Gem. Amsterdam WSW (november 2018 - januari 2019) op naam van de referentiepersoon*
- *Verklaring Inspectie der Direkte Belastingen dd. 4.06.2018 waaruit moet blijken dat betrokkene geen zuiver inkomen had in de jaren 2014 tot 2016. Er wordt geen attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen andere inkomsten genereerde: Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 1.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed zou bezitten. De relevantie van dit attest kan niet worden opgemerkt, gelet betrokkene reeds in 2016 het land van herkomst heeft verlaten en er niet uit voorgelegd stuk kan blijken dat betrokkene voorafgaand aan haar vertrek in het land van origine niet over eigendommen beschikte.*
- *Lijst rekeninguittreksels ING (06.07.17 - 27.01.19) waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld stortte op de rekening van betrokkene ter ondersteuning. Echter deze geldstortingen gebeurden na de eerste aanvraag tot gezinshereniging, deze kunnen dus niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van haar vader voor haar komst naar het Rijk.*
- *Geldovermakingen vanuit Nederland door W. H. (...) op 28.07.2014, 30.11.2014, 29.09.2014, 29.01.2015, 29.05.2015, 29.09.2015, 30.01.2016, 30.03.2016 en 30.05.2016. Echter, op deze bewijzen vinden we geen bestemming, zodat onze dienst niet kan uitmaken voor wie deze bedragen uiteindelijk bestemd waren. Deze bewijzen kunnen dan ook niet worden aanvaard als bewijs dat betrokkene wel degelijk afhankelijk was van deze geldovermakingen.*
- *verklaring door W. W. F. (...) dd 17.12.2018 te Amsterdam waarin hij verklaart om bij aankomst in Suriname 400 euro te overhandigen aan de dochter van de referentiepersoon. Dit betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan dan ook geen dienst doen als afdoende bewijs van de afhankelijkheidsrelatie.*
- *4 verzendingsbewijzen van PPS, Schiphol (versturen van pakketjes en benodigdheden) op 14.02.2014, 15.08.2015, 07.12.2015 en 16.09.2016, van levensmiddelen, kleding, schoolspullen, met een totale waarde van respectievelijk 150 euro, 175 euro, 150 euro en 150 euro.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Vooreerst kunnen we opmerken dat de onvermogenheid van betrokkene niet afdoende werd aangetoond. Verder, voor wat betreft de verzendingsbewijzen van pakketjes in de periode van 14.02.2014 tot 16.09.2016 voor een totale waarde van 625 euro: gelet de onvermogenheid van betrokkene niet afdoende werd aangetoond, is het eveneens niet aangetoond dat betrokkene van deze pakketten werkelijk afhankelijk was om in haar levensonderhoud en betrokkene aldus ten laste was van referentiepersoon.

Bovendien wordt de afhankelijkheidsrelatie eveneens betwist op basis van de de frequentie en de waarde van de verzendingen - met name vier verzendingen, allen samen ter waarde van 625 euro, en dit over een periode van 2 jaar en 7 maanden. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat deze ondersteuning van de referentiepersoon daadwerkelijk betrokkene in staat moest stellen om in haar basisbehoeften en die van haar 3 minderjarige kinderen te voorzien. Tot slot kan ook opgemerkt worden dat er grote tussenpozes zaten tussen de voorgelegde verzendingen. Het is niet duidelijk waar betrokkene in tussentijd van leefde.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan de moeder en de kinderen. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere

*voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

Nog op 4 mei 2020 neemt de gemachtigde ten aanzien van elk van de minderjarige kinderen van de verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (drie bijlagen 20). Deze beslissingen vormen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen. Zij zijn, op de persoonsgegevens van de betrokkenen na, gelijklopend en luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2018 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 10.05.2019 werd er reeds een beslissing genomen naar aanleiding van voormelde aanvraag. Deze beslissing werd echter door de RW vernietigd bij arrest 228 304 dd. 31.10.2019. Daarom dient heden een nieuwe beslissing genomen te worden.

Betrokkene diende, samen met haar moeder G. P. (...), een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Nederlandse grootvader, G. R. (...) (RR: xxx) op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag van de moeder diende heden geweigerd te worden. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de grootvader van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de moeder te scheiden. Voor zover mvr. G. (...) wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van haar eigen verblijfssituatie, betrokkene achter te laten bij de grootvader, dient te worden opgemerkt dat de toestemming van de vader P., T. T. U. (...) geheel ontbreekt. Er is dus enerzijds geen toestemming van de vader dat het kind zich in België vestigt, laat staan dat er een toestemming zou zijn om het minderjarige kind bij de Nederlandse grootvader in België achter te laten.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 10.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest

nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de dochter van haar Nederlandse vader, de heer G. R. (...), de referentiepersoon. Haar drie minderjarige kinderen zijn bijgevolg de kleinkinderen van deze referentiepersoon.

Op 16.11.2018 diende verzoekster - samen met haar drie minderjarige kinderen - een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van haar Nederlandse vader (resp. grootvader), en dit op basis van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd, waarna verzoekster in beroep ging en de bestreden beslissing werd vernietigd.

Er diende vervolgens een nieuwe beslissing te worden genomen door verwerende partij, waarbij - ondanks het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - de aanvraag opnieuw werd geweigerd.

Verwerende partij stelt daarbij (met quasi exact dezelfde bewoordingen als in de vorige bijlage 20) dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis en dat zij met andere woorden niet afdoende heeft bewezen dat zij onvermogen was in het land van herkomst en daarbij ten laste was van de referentiepersoon.

Voornoemd wetsartikel stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. ”

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” bewezen.

Zo werden er meerdere bewijzen van geldstortingen voorgelegd.

Het betreffen vooreerst geldstortingen door de referentiepersoon zelf in de periode van juli 2017 t.e.m. januari 2019 (STUK 5). Deze geldstortingen dateren inderdaad grotendeels van na de eerste aanvraag tot gezinshereniging, maar werden voorgelegd om aan te tonen dat verzoekster effectief financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, en dus niet alleen in het verleden.

Wat het ten laste zijn in het verleden betreft, werden tevens de nodige bewijsstukken voorgelegd.

Zo werd er een verklaring gevoegd van de heer M. H. (...), dewelke stelt dat hij - telkens wanneer hij naar Suriname afreisde - geldbedragen (t.b.v. 100 tot 500 EUR) alsook pakketjes met benodigdheden (kleding, schoolspullen,...) meenam om namens de referentiepersoon af te geven aan verzoekster (STUK 6).

De heer H. (...) benadrukt daarbij tevens het feit dat de referentiepersoon sinds jaar en dag zijn dochter in Suriname en haar kinderen financieel en materieel heeft onderhouden, daar hij wenste dat zij daar een menswaardig leven kon leiden.

Dit stuk wordt zelfs niet besproken door verwerende partij, noch in de vorige bijlage 20, noch in de huidige bestreden beslissing, wat op zichzelf reeds een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vormt. Men mag er dan ook vanuit gaan dat dit stuk impliciet wordt aanvaard door verwerende partij.

Een gelijkaardige verklaring van de heer W. F. W. (...) werd gevoegd (STUK 7). Zowel in de vorige bijlage 20, als de huidige bestreden beslissing stelt verwerende partij dat dit een verklaring op eer betreft en dus niet kan worden aanvaard. Niettemin tonen deze verklaringen aan dat de referentiepersoon - naast de steun die hij rechtstreeks heeft geboden - elke mogelijkheid aangreep om zijn dochter en kleinkinderen te ondersteunen telkenmale hij iemand kende die naar Suriname reisde om deze geld en/of pakketjes mee te geven en te laten overhandigen.

Daarnaast werden er nog tal van geldstortingen voorgelegd door de heer H. (...) in de periode juli 2014 t.e.m. mei 2016 (STUK 8).

Tot slot werden er nog bewijzen voorgelegd van het versturen van pakketjes met benodigdheden zoals kleding, schoolspullen en dagdagelijkse benodigdheden door de referentiepersoon aan verzoekster, gedurende de periode februari 2014 t.e.m. december 2015 (STUK 9).

Verwerende partij stelde in de vorige bijlage 20 onterecht dat deze bewijsstukken niet leesbaar zouden zijn. Er kan nochtans zeer duidelijk worden afgelezen wie de verzender (i.e. de referentiepersoon) en wie de bestemming (i.e. verzoekster) is, op welke data deze pakketjes werden verzonden, en wat de inhoud/de waarde ervan was.

Verwerende partij schond hiermee bijgevolg duidelijk haar zorgvuldigheidsverplichting. Verwerende partij diende alle bewijsstukken afdoende te bestuderen, daar het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaf verzoekster gelijk en oordeelde:

“In de bestreden beslissing wordt inderdaad vastgesteld dat de voorgelegde bewijzen van het versturen van pakketjes en benodigdheden via ‘PPS’ te Schiphol onleesbaar zijn voor de dienst.

In het administratief dossier bevinden zich kopieën van de bedoelde bewijzen van verzending. Hoewel het slechts gaat om kopieën van de originele, door de verzoekster voorgelegde documenten, stelt de Raad samen met de verzoekster vast dat zowel de afzender, de geadresseerde, de datum van verzending als de inhoud en de waarde van de verstuurd pakketten leesbaar zijn. De vermeldingen in handschrift zijn wel moeilijk, doch wel voldoende leesbaar, en zeker niet onleesbaar. Het blijkt te gaan om 4 verzendingsbewijzen van ‘PPS’, op 14 februari 2014, 15 augustus 2015, 7 december 2015 en 16 september 2016, van levensmiddelen, kleding, schoolspullen, met een totale waarde van 150 euro (eerste pakket), 175 euro (tweede pakket), 150 euro (derde pakket) en nog eens 150 euro (vierde pakket). Het blijkt ook dat de afzender de heer R. G. is en dat de bestemming de verzoekster is, mevrouw P. G.

De vaststelling dat de bewijzen van ‘PPS’ onleesbaar zijn, is dan ook in strijd met de stukken van het administratief dossier. Verder bevat de bestreden beslissing geen enkele inhoudelijke beoordeling van deze stukken, hetgeen ook logisch is aangezien de gemachtigde ze - ten onrechte - voor onleesbaar heeft gehouden. Het is voorts niet aan de Raad, als annulatierechter, om vooruit te lopen op de inhoudelijke beoordeling van het bestuur van de kwestieuze documenten. De Raad kan deze documenten niet in de plaats van het bestuur beoordelen en nagaan of de gemachtigde, wanneer hij deze documenten wel in rekening had genomen, nog steeds zou hebben besloten dat uit het geheel van de voorliggende gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekster en de referentpersoon.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond. ”

In de huidige bestreden beslissing worden deze verzendingen van pakketjes wel inhoudelijk besproken, doch op een uiterst gebrekkige wijze.

Verwerende partij stelt dat de financiële afhankelijkheid niet werd aangetoond, gelet op het feit dat het slechts om 4 verzendingen gaat over een periode van 2 jaar en 7 maanden.

De overige stukken die de financiële afhankelijkheid aantonen worden dus zelfs niet in aanmerking genomen, waarbij verwerende partij quasi klakkeloos de motivering van de vorige bijlage 20 overneemt, terwijl het geheel van bewijsstukken (geldverzendingen door de referentpersoon en materiële en/of financiële steun in opdracht van de referentpersoon via een derde) duidelijk aantonen dat verzoekster en haar drie kinderen in het verleden (en thans nog) financieel afhankelijk waren van de referentpersoon.

Gelet op de hieronder aangetoonde onvermogenheid, wordt bijgevolg ook aangetoond dat verzoekster deze steun nodig had om in haar levensonderhoud, en dat van haar drie kinderen, te voorzien.

Verzoekster heeft bijgevolg wel degelijk aangetoond dat zij in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentpersoon.

Verwerende partij schendt dus nog steeds haar zorgvuldigheidsverplichting. Verwerende partij diende alle bewijsstukken afdoende te bestuderen, daar het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

6.

Daarnaast heeft verzoekster, zoals gezegd, ook haar onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen. Dat deze bewijsstukken voorliggen wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Zo werd vooreerst een attest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende eigendommen had in het land van herkomst (STUK 10).

Verwerende partij neemt dit stuk niet in aanmerking omdat het dateert van juni 2018 en verzoekster toen niet meer in Suriname verbleef. Het attest werd misschien wel opgemaakt in juni 2018, maar nergens staat vermeld dat het betrekking heeft op die periode. Er wordt letterlijk vermeld dat "onderzoek heeft uitgewezen dat verzoekster geen onroerende goederen heeft" en dus nergens dat dit onderzoek slechts betrekking zou hebben op de datum van de opmaak van het attest.

Daarnaast werden er tevens attesten voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen bron van inkomsten had in Suriname (STUK 11). Verwerende partij stelt dat het woord "zuiver" niet uitsluit dat verzoekster geen andere bron van inkomsten kon hebben. Het attest betreft evenwel een standaard bewoording in Suriname en kan op geen andere manier worden afgeleverd. Het betekent niets anders dan dat verzoekster geen enkele vorm van inkomsten genoot in Suriname.

Het betreffen stuk voor stuk officiële attesten vanwege de Surinaamse autoriteiten die werden gelegaliseerd, waardoor verwerende partij wel bewijswaarde mag hechten aan de inhoud ervan.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 12). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekster herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geld- en pakketverzendingen.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

7.

Wat het "ten laste" zijn betreft, wenst verzoekster tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (STUK 13).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aan gehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en pakketverzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij en haar kinderen financieel afhankelijk zijn van hun vader/grootvader (de referentiepersoon). Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

8.

Tot slot beweert verwerende partij - in de aparte bijlagen 20 m.b.t. de drie minderjarige kinderen - dat er geen toestemming van de vader van de kinderen voorligt waaruit blijkt dat deze instemt met het gegeven dat de kinderen zich in België vestigen, samen met hun moeder bij hun grootvader.

Dit klopt niet. Verzoekster is hiertoe in het bezit van een notariële volmacht (STUK 15).”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend

verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Op 16.11.2018 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart voor een burger van de Unie, dit in functie van haar vader (Nederlandse nationaliteit).

Art. 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Terwijl art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (eigen onderlijning)”

Zoals de gemachtigde van de Minister terecht vaststelde, is verzoekster ouder dan 21 jaar en dient zij aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, in casu haar vader.

Verweerder verwijst naar het arrest Reyes, waarin duidelijk uitgelegd wordt hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

“Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij ‘ten laste’ is.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33)."

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De verweerder laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Verzoekster legde volgende stukken voor:

- attesten van het OCMW Kalmthout dd. 15.02.2019 op naam van verzoekster, haar kinderen en de referentiepersoon die verklaren dat ze geen financiële steun ontvangen;
- loonfiches (november 2018-januari 2019) op naam van referentiepersoon;
- attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerend goed zou beschikken;
- lijst rekeninguittreksels ING waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld stortte op de rekening van verzoekster;
- Verklaring van de inspectie der directe belastingen waaruit moet blijken dat verzoekster geen zuiver inkomen had in de jaren 2014 tot 2016;
- Geldovermakingen vanuit Nederland door W. H. (...) op 28.07.2014, 30.11.2014, 29.09.2014, 29.01.2015, 29.05.2015, 29.09.2015, 30.01.2016, 30.03.2016 en 30.05.2016;
- Bewijzen van PPD, Schiphol;
- Verklaring door W. W. F. (...) dd. 17.12.2018 te Amsterdam waarin hij verklaart om bij aankomst in Suriname 400 euro te overhandigen aan de dochter van de referentiepersoon.

Op basis van voormelde gegevens besliste de gemachtigde van de Minister dat niet afdoende aangetoond is dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst, reeds ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde benadrukte dat verzoekende partij onvoldoende aantoonde effectief onvermogen te zijn en dat op basis van de stukken onvoldoende blijkt in hoeverre verzoekster daadwerkelijk afhankelijk was van de ontvangen steun.

Verzoekende partij meent dat de gemachtigde naar het geheel van de bewijsstukken diende te kijken.

Terwijl uit de bestreden beslissing wel degelijk duidelijk blijkt dat de gemachtigde alle voorgelegde stukken heeft nagekeken maar tot het besluit kwam dat uit de neergelegde stukken onvoldoende blijkt dat zij heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle neergelegde stukken:

" Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief vermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare

gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

Verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde de voorgelegde stukken niet als één geheel zou beschouwen.

De verzoekende partij wijst vooreerst op het feit dat zij geldstorting heeft overgemaakt. De verzoekende partij haalt aan dat deze werden voorgelegd om aan te tonen dat verzoekster effectief financieel afhankelijk is van de referentiepersoon, en niet enkel in het verleden.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat de geldstorting gebeurden na de eerste aanvraag tot gezinshereniging, zodat deze storting niet aanvaard kunnen worden als bewijs dat verzoekster financieel ten laste was van haar vader voor haar komst naar België.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat er geen bewijzen voorliggen waaruit blijkt dat verzoekster en haar minderjarige zonen in hun land van herkomst ten laste waren van de referentiepersoon.

Daarnaast wijst verzoekende partij naar tal van geldstorting door de heer H. (...) die door verzoekende partij werden voorgelegd.

De gemachtigde heeft dienomtrent gemotiveerd dat op deze geldstorting geen bestemming wordt vermeld, zodat er niet kan worden uitgemaakt voor wie deze bedragen uiteindelijk bestemd waren. Deze stukken kunnen dan ook niet aanvaard worden als bewijs dat verzoekster afhankelijk was van deze geldstorting.

Verzoekende partij ontkent dit niet. Zij gaat hier zelfs niet op in in haar verzoekschrift.

Tot slot wijst verzoekende partij naar de bewijzen voorgelegd van het versturen van pakketjes met behoeftigheden zoals kleding, schoolspullen, ... Verzoekende partij haalt aan dat de pakketjes inhoudelijk besproken worden doch op gebrekkige wijze.

Uit administratief dossier en bestreden beslissing blijkt dat er 4 verzendingsbewijzen van PPS, Schiphol op 14.02.2014, 15.08.2015, 07.12.2015 en 16.09.2016 van levensmiddelen, kleding, schoolspullen, met een totale waarde van 150 euro, 175 euro, 150 euro en 150 euro aan verzoekende partij werden verstuurd.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat de verzendingsbewijzen van pakketjes in de periode van 14.02.2014 tot 16.09.2016 voor een totale waarde van 625 euro, niet aantonen dat verzoekende partij werkelijk afhankelijk was van deze pakketten om in haar levensonderhoud te voorzien.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing louter herhaalt en zij niet inziet hoe de gemachtigde tot dit besluit kon komen.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Minister uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Voor zover verzoekende partij poogt om de neergelegde stukken ter beoordeling aan Uw Raad wenst voor te leggen, laat verweerder gelden dat Uw Raad deze beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder benadrukt dat enerzijds de bewijslast bij verzoekster zelf ligt (wat door verzoekster ook niet betwist wordt en zelfs door haar bevestigd wordt), en dat anderzijds op de aanvraag dd. 16.11.2018 zelf duidelijk vermeld stond welke documenten verzoekster diende over te maken.

Terwijl uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie rekening hield met alle stukken die verzoekende partij voorlegde. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de conclusie die de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie uit de neergelegde stukken trok, heeft niet automatisch de onzorgvuldigheid van de bestreden beslissing tot gevolg.

Verzoekende partij toont niet anders aan.

Vervolgens kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden de gemachtigde een bijkomende voorwaarde oplegt doordat de verzoekende partij bewijzen van onvermogen dient voor te leggen.

Verweerder benadrukt dat bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager.

Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de gemachtigde, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken die aantonen of de verzoekende partij effectief onvermogen is.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Hij handelde hierbij zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekster brengt onder meer naar voor dat zij in het kader van haar aanvraag, met betrekking tot het “ten laste zijn” in het land van herkomst, een verklaring heeft voorgelegd van M. H. waarin wordt gesteld dat deze persoon telkens hij naar Suriname afreisde, geldbedragen (van 100 tot 500 euro) en pakketjes met kleding en schoolbenodigdheden meenam om namens de referentiepersoon af te geven aan de verzoekster. Verder zou M. H. in deze verklaring hebben benadrukt dat de referentiepersoon sinds jaar en dag zijn dochter en haar kinderen in Suriname heeft onderhouden, financieel en materieel, aangezien hij wenste dat zij daar een menswaardig leven kon leiden. De verzoekster voegt de desbetreffende verklaring van M. H. toe bij het verzoekschrift (inventaris verzoekschrift, stuk 6) en voert aan dat met dit stuk op geen enkele wijze rekening werd gehouden, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Dit impliceert dat de overheid haar beslissing slechts kan nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en dat zij haar beslissing diende te nemen rekening houdende met alle relevante gegevens. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 25 februari 2019, dit is binnen de termijn van drie maanden zoals voorzien in de bijlage 19ter van 16 november 2018, inderdaad het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 6 heeft overgemaakt ter ondersteuning van haar aanvraag. Het betreft twee verklaringen van M. H. van 19 november 2018 resp. 17 december 2018. Hierin geeft M. H. aan verzoeksters tante te zijn (de zus van verzoeksters moeder die in 2006 overleed te Paramaribo). Verder brengt M. H. de familie omstandigheden van de verzoekster en haar kinderen in Suriname naar voor, onder meer sinds het overlijden van verzoeksters moeder en sinds het vertrek van verzoeksters vader naar Nederland. Er wordt gesteld dat de referentiepersoon R. G., verzoeksters vader, vanuit Nederland zijn dochter bleef ondersteunen zowel financieel als emotioneel en dat hij maandelijks geld overmaakte en pakketten met levensmiddelen, kleding en schoolbenodigdheden opstuurde. M. H. verklaart tevens dat R. G. van elke gelegenheid gebruik maakte om zijn dochter iets extra toe te stoppen door met familieleden en vrienden geld (tussen de 100 en 500 euro) en pakketten mee te geven wanneer deze op vakantie gingen naar Suriname. Bij deze verklaringen worden tevens kopieën gevoegd van de paspoorten van M. H. waaruit blijkt dat zij verscheidene malen reisde tussen Nederland en Suriname.

In de eerste bestreden beslissing stelt de gemachtigde vast dat de verzoekster de volgende stukken heeft voorgelegd:

- *“Attesten van het OCMW Kalmthout dd. 15.02.2019 op naam van betrokkene, haar kinderen en de referentiepersoon die verklaren dat zijn geen financiële steun ontvangen.*
- *Loonfiches Gem. Amsterdam WSW (november 2018 - januari 2019) op naam van de referentiepersoon*
- *Verklaring Inspectie der Direkte Belastingen dd. 4.06.2018 waaruit moet blijken dat betrokkene geen zuiver inkomen had in de jaren 2014 tot 2016. Er wordt geen attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen andere inkomsten genereerde: Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 1.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed zou bezitten. De relevantie van dit attest kan niet worden opgemerkt, gelet betrokkene reeds in 2016 het land van herkomst heeft verlaten en er niet uit voorgelegd stuk kan blijken dat betrokkene voorafgaand aan haar vertrek in het land van origine niet over eigendommen beschikte.*
- *Lijst rekeninguittreksels ING (06.07.17 - 27.01.19) waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld stortte op de rekening van betrokkene ter ondersteuning. Echter deze geldstortingen gebeurden na de eerste aanvraag tot gezinshereniging, deze kunnen dus niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van haar vader voor haar komst naar het Rijk.*
- *Geldovermakingen vanuit Nederland door W. H. (...) op 28.07.2014, 30.11.2014, 29.09.2014, 29.01.2015, 29.05.2015, 29.09.2015, 30.01.2016, 30.03.2016 en 30.05.2016. Echter, op deze bewijzen vinden we geen bestemming, zodat onze dienst niet kan uitmaken voor wie deze bedragen uiteindelijk bestemd waren. Deze bewijzen kunnen dan ook niet worden aanvaard als bewijs dat betrokkene wel degelijk afhankelijk was van deze geldovermakingen.*
- *verklaring door W. W. F. (...) dd 17.12.2018 te Amsterdam waarin hij verklaart om bij aankomst in Suriname 400 euro te overhandigen aan de dochter van de referentiepersoon. Dit betreft een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan dan ook geen dienst doen als afdoende bewijs van de afhankelijkheidsrelatie.*
- *4 verzendingsbewijzen van PPS, Schiphol (versturen van pakketjes en benodigdheden) op 14.02.2014, 15.08.2015, 07.12.2015 en 16.09.2016, van levensmiddelen, kleding, schoolspullen, met een totale waarde van respectievelijk 150 euro, 175 euro, 150 euro en 150 euro.”*

In de nota met opmerkingen wordt nogmaals bevestigd dat de gemachtigde zich op deze gegevens heeft gebaseerd om te beslissen dat de verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij, voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst, reeds ten laste was van de referentiepersoon. Het blijkt dan ook dat de gemachtigde nagalaten heeft om tevens de verklaringen en bijhorende stukken van M. H. in rekening te nemen bij zijn besluit dat de verzoekster niet aantoonde dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De verklaringen van M. H. handelen over de toestand van de verzoekster in haar land van herkomst en over de financiële en materiële ondersteuning die werd geboden door de referentiepersoon nadat deze naar Nederland vertrok, hetgeen dus wel degelijk relevant kan zijn in het kader van de beoordeling die de gemachtigde toekwam in het licht van de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de familieleden ouder dan 21 jaar “ten laste” dienen te zijn van de burger van de Unie. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verklaringen van M. H. in rekening

werden genomen. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde nagelaten heeft om rekening te houden met alle relevante gegevens die hem werden voorgelegd en dat er derhalve geen deugdelijk onderzoek werd verricht teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen dat *“uit het geheel van de voorgelegde documenten [...] niet afdoende [blijkt] dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”*.

Het is voorts niet aan de Raad, die enkel optreedt als annulatierechter en zijn beoordeling van de voorliggende gegevens dus niet in de plaats kan stellen van de beoordeling van het bevoegde bestuur, om vooruit te lopen op de inhoudelijke beoordeling van het bestuur van de (waarde van de) kwestieuze documenten. De Raad kan de verklaringen van M. H. en de bijbehorende documenten niet in de plaats van het bestuur beoordelen en nagaan of de gemachtigde, wanneer hij deze gegevens wel in rekening had genomen, nog steeds zou hebben besloten dat uit het geheel van de voorliggende gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekster en de referentiepersoon.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, is aangetoond. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Het enig middel is, in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt niet enkel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, maar tevens tot de nietigverklaring van de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen. Uit de motieven van deze drie beslissingen, genomen ten aanzien van de drie minderjarige kinderen van de verzoekster, blijkt immers dat zij net zijn ingegeven door de wil van de verweerder om de minderjarige kinderen niet van hun moeder te scheiden, derwijze dat uitdrukkelijk wordt gesteld dat de minderjarige kinderen de verblijfssituatie van hun moeder volgen. In de gegeven omstandigheden is het dan ook passend om, ter wille van de rechtszekerheid en met het oog op de duidelijkheid in het rechtsverkeer, ook de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen, die op noodzakelijke en decisieve wijze steunen op de eerste bestreden beslissing, uit het rechtsverkeer te nemen door ze te vernietigen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de notariële voogdijvolmacht van de vader van de drie minderjarige kinderen (inventaris verzoekschrift, stuk 15) en de bijbehorende apostille wel degelijk in het administratief dossier zitten. Waar de gemachtigde stelt dat er geen toestemming is van de vader dat het kind zich in België vestigt, dient bijgevolg tevens een schending van de zorgvuldigheidsplicht te worden vastgesteld. Ook dit middelenonderdeel is derhalve gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De (vier) beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE